

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DENİZ DURUKAN

Rugan

yasakmeyve

yasakmeyve

Deniz Durukan

1966'da İstanbul'da doğdu.

Çeşitli edebiyat dergilerinde şiirlerini ve yazılarını yayımlayan şair, ayrıca rock müzikle ve alternatif seslerle ilgili çalışmalar yapıyor.

"Şakağına Daya Beni" adlı şiir kitabı, 2005'te yayımlandı.

DENİZ DURUKAN

rugan

akarsulara mesafeliyim

cesur değilim, galiba aksanım bozuk
üstelik on sekizime bir gün kala
yıkıntıların üzerinde, üçüncü mevki
bir yolcunun konferansını dinlemeye gidiyorum
tren hızla yaklaşıyor, her şey oynaşıyor
asfalt, dağ, bayır... eteklerini yukarı sıyırmış
yaşlı bir kadın gevrekliğinde suya akıyor

sanırım arkamda uzun gölgeler bırakmayacağım
çünkü koparılmış çiçeklerden hiç taç yapmadım
salınmadım hiç şöyle ortalarda pervasız
tabii ki isterdim, bu esinti, bu açıklık dinmese
küme küme bulutlar maviliğini saklasa
da, sen saklanmasan
fısıltıma el vermiş
dingin bir odada
örtüyü çeksen uykudan
da, yana yatan şu eğimli ışığı
süpürsem yüzüne

biliyorum bir tuhaflık var bende
sürünme ile sürtünme arasında
yüzüm yabani bir buket taşıyor
sürpriz yok, sessizlik olaęan
evrenin son sayfası kapanmak üzere

küçük şeyler geçiyor aklımdan
sıradan şeyler...
birinin bir başkasına çarpmadan
yürümesi yolda, konuşurken peynir kokusu yayması
kendine şölendir

şölenler aslında bir yanın
diğer yanına kavuşmasıdır
kendini gemi sanan adamın
arkasına bakmamasıdır

oysa yaz ortasıdaydım, yeni ölmüştüm
huzurun geldiğini sandım, felaketti
söylesene nasıl saklanıyorsun yağmurdan
kaçarken, ayakların hangi enlemi kesiyor

boşver! unut sıradağların eteklerini
zaman kurşundur, bazen de
körfezde kürek çekmeye benzer
hiç olmadık bir yerde, hiç konuşmadan tanrıyla
konuk et beni, koynuna al
umurumda değil küçük kara gözlerin
dalgaların kıyıya vuruşundaki kelebek kokusu
kısır bir oyun bu sürekli tekrarlanan
aldırma! gemiler kalkmış limandan
gevşemiş sandalyenin tahtası...

ne müthiştir nefes almak
sonra aldığını vermek...

* Emily Dickinson

ben bir kemanım
yukarı doğru kemikleşen
uyanınca düşü bozulan, uyuyunca
sırtını kaplan yavrularına kaptıran
sıkıntının uşağıyım

öyleyse dönelim başa; erkekten bozma
ince topuklu bir kadının
suya girdiğinde papatyaları düşüyorsa eğer
erken ölmüştür, zamansız emilmiştir sütü

puslu gözleri saklamıştır
düşüğe hazır gebe kadınların şehvetini
öldürüp yeniden kral olanların melodisini
yık ve bozguna uğrat

bugün senin doğum günün
kırık bir değneğe yaslanan vücudun
zaman caddesinin köşesinde
intihar otu gibi sallanıyor
ve sığıyor adamın biri kadın ılıkliğinde

gözlerini yum, bedenini bırak
ağaçlarını keseceğim
şimdi...

sende yosun kokusu var
bir dalın ters çevrilmiş hali
çatlakları gizleyen derin sızı

oysa bahar çiçekleriyle dolu
bir sepetle gelmiştim sana
kesmiştim bindiğim dalı
kırmıştım sokakların tekdüzeliğini

koş gel bana
vakur konakların sıralandığı caddelerden
havalanıyor çift kanatlı perdeler
konserve kutusu bile dayanmıyor aylaklığa
yuvarlanıyor kendi darlığı içinde
kara delikteki arı kovanına girmiyor etin
bembeyaz bir köpük gibi
sıradan, küçük adamlar diziliyor kaldırım köşelerine
omuz omuza, halay çekermişçesine
karşılıyor havadaki miskin kokuyu
seviyorum işte satıcı kızları, kadınları
yan yürüyen kâğıt toplayıcısını

seviyorum etli dudağındaki ısırığı

ayağa kalktım
tıpkı topuz gibi dikenli
süngü uçlarını temizledim
bir düğüne niyetlenircesine
küçük bıçak yaralarından sıyrıldım
hiç oynaşmadan, sağa sola kaymadan
ayakuçlarıma basarak
önce annemin ruhuna su serptim
sonra yeşil plastikten halka küpelerimi
mor puantiyeli elbisemi
sırtıma geçirip, arkamı döndüm kendime

biliyorsun aynam kırıldı artık
ve gidiyorum çok uzun zamandır
ince ayrıntılara bakmadan
kıvrık duran dudaklarını
küçük balıkları
sana emanet ederek
çıkıyorum "hiçlik çağı"ndan

giderken uzuyor yüzüm
oysa pinokyo değilim
etten ve kemiktenim
pembe dantelli bir panterin
belki gratel'in yalanıyım

o yüzden çok solgunum
o yüzden yolda yürürken
sessizce düşünürken
hatta uyurken, ne bileyim
bir filmin en erotik sahnesinde bile
ağlarken

haksız çıkarmayacağım sizi

(birinci perde)

aç peçeni, süzölsün yüzün
saçlarının arasından
bak bana mağrur, bir o kadar da pervasız
yaylsın bacakların mermer tarlaları kadar uzun
dar yokuşların olayım hiç çıkılmayan
hiç ama hiç kazanılmamış zaferler bırakayım sana

bak s a r s ı l ı y o r u m, p a r ç a l ı y o r doğduğum şehir beni
çift kapılı evlerde; yüzümdeki çukurları büyütüyorum
bekler oysa bizi saatin sesi, odada koşan boşluk ve pencere
yoldur tepedeki çimenliği gösteren

nedrettir bodrum katında ölmüş
ve ölmekten karnı şişmiş adamın
son arzusu, ah ne çok benzerdin teyzeme
eğri duruşun seçilmiş peygamber sabrı
gülüşün hırpalanmamış çocuk sevinci
kadar büyük olurdu, benzerdin işte hiç görmediğim teyzeme

öyle esrik ve kimsesiz verdim kendimi
kalabalıktı sokak, cadde, şehir
kalabalıktı, kabalıktı...

(son perde)

buradayım, yanında, vişne bahçelerinin
rutubetli evlerin ıssızlığıyla doluyum, toprak ıslak
bir kadın ki çok dar
yalpalıyor içi, çanak kutsal, doluyor
da doluyor geceler gündüzler boyu
ziller ve darbuka kısa bir beden uzunluğunda

adımliyorum silahım cebimde; arkam dönük
bir iki üç ve duman ve toz...

kapansın kalın kırmızı perde

*Selim İleri'ye
ve içindeki Handan Sarp'a*

bırak kendini yalnızlığa
bir adım kala
ruhum kopyalıyor kendini

geçit vermiyor sesim
sesine denk, bütün aynaları kırıyor yüzünde
kaybolup gidiyor, kumral
kuytu bir gece

(yoksa yenildik mi kendimize)

bak nasıl da biçimsizce duruyor her sözcük
nasıl da düşüyor yaprak avuçlarımızdan

içimizden kayıklar geçiyor, mor akrepler
durgun, bulanık, dalgınlıkla
sıçramış leke gibi

kocaman pençesiyle zaman
fırlatıyor incecik dallarını bileklerinden
gizlenmek için, sırtımızı dönerek kendimize
uçurumdan akıyor
hayat
çek kendini geriye
ipi çek
beni çek
kaysın ayağından tabure...

sevim burak için

geliyorlar sevim, bir anahtar deliği
ayyaşlığında, üst tarafı çıkıntılı zeminden
usturanın ağzından geçiyorlar

aldırmıyorum
madem evde biri var, sırrı kutsal
-büsbütün soyunmak lazım, çünkü göz
halkını ve sunağını yıkar-

kaçmak lazım
babadan değil, anneden geçer ağrı

boş ver
çıplak zemini yokluyorum
belki de voltalıyorum
masanın üzerindeki kırıntılar
dünden kalmış yağlı tabaklar
umurumda değil aslında
saraydan linç edilmiş
frengili bir ihtiyarın şuursuzluğuyla
beli mısır tanesi sarılığındaki kocakarı inadiyla
veda ediyorum odaya
içe, dışa akan suya
methiyeler düzüyorum

su kutsaldır
şiir dilekçe
demişti biri, hatırlamıyorum
galiba devrim bitti
aşk da

altay'a

*başım dönüyor
sürgünün içinde dimdik
ama ağır ağır soluyorum*

*bense yalpalıyorum
sarhoş bir denizci iriliğinde*

pirinçten heykeller geliyor üzerime

*yeryüzü kaynıyor ayağımın altında
dağlar, ovalar... düzgün bacaklı atlar
usulca çömeliyor yere*

*taşkınlık var senin bakışında
bir ip parçasının bükülmesi*

*seninse korku var, kor var gözlerinde
eski bir çocuğun hüznü*

elin üşümüő, yüzünün suyu çekilmiş

kurumuő bir nehirim
bedenim sünger; çekiyor içimi

*öpsem ensenden, ıssız yerlerine
ıslak havlular sarsam, dolansam yılan balığı gibi sana*

düşerim, üşürüm, paslanmış eşyalarım dökülür
kaybolurum denizin yaladığı yollarda

*taş aynaların kusursuz parıltısıyla
kırılım geride kalan her gölgeyi*

kırılım, kırılım... uykuya hazırlanmış
zehirli çiçeklerin kokusuyla

dayan boynuma

yürürken odanın içinde
yakup'un camları titriyor
kaburgalarının arasından
süt damlıyor
odadan odaya geçerken
yavaşlıyor hareketleri
mesela oturmak koltuğa
sevişmek yan masada
zaman alıyor

kuşun tüyleri dökölüyor yastığa
kemoterapi görmüş gibi
şişiyor vücut
ya da tavan alçalıyor üstüne
ben fark etmiyorum

(zaten hiçbir şeyi fark etmiyorum
omuzlarıma yerleştirdiğim dinamitleri
ayaklarımın benden habersiz dans edişini...
ne bileyim kalbimin takla atışını falan
kusursuz buluyorum)

faraşla topluyorum külleri
yaz esintilerini, yeşil şifon kurdeleyi
bir fotoğrafa bakarcasına
özenle saklıyorum
serin bir şarap ısmarlıyorum kendime
unutmak için değil
hatırlamak için kaçıyorum
pencerenin önünden

gece saat on ikiyi vurduğunda

üç şarkı seçiyorum
böbürlenmiş oğlan çocuklarına
camdan cama öpüşen kadınlara
bir de yolunu şaşırmış metresime
el veriyorum

korkunç acı çekiyorum
galiba babama benziyorum

yakup'un sinirleri titriyor ellerimde
ağzımı açık tutuyorum
kapamak gerekirse diye.

Ağaç ve dalı

bazen insan da bölünür ikiye
bir ağacın kabuklarını terk etmeden
çatlamasına benzer
olağandır, aslında mucizedir
patlayan kese
boşalan su
önce dıştan içe
sonra içten dışa akan
yani "aşkın içe işleyişi"
ritimdir! dışa akması infilak

bazen de insan kendine koşar
ya da kavuşur
dünya gibi
kendi etrafımda dönüşüm
şaşkınlığımdan değil, eğikliğimdendir
babamdan kalan
kendi kendimi yalayışım
ihanetimden

-oysa ağaçlar dostluk sunar
bu yüzdendir ağaçlara yakınlığım-

şimdi derin bir nefes alıyor
sonra bırakıyorum
alıp veriyorum
alıp veriyorum
hızlanıyor sancı
orta çizgimden aşağı
haklı bir sevinç...
ayrılıyorken dal gövdesinden

beyoğlu'ndayım, tünelin tam karşısında
koca demir kapının içinden geçiyorum
genişçe belki de dar bir sokak
ortasında durduğum
arkama bakmadan, yüzümü çeviriyorum
gördüğüm sen misin?
vaktiyle intihara teşebbüsten yatan
küçük kadınlarla bitişik odaları paylaşan
dikenli bir tohum düşer
ıslah edilmiş derenin ağzına
dere konuşmaz, susar

yoksa "sese mi gelir örümcekler?"
ağlarını bacaklarının arasından
fırlatmaya hazır

beyoğlu'ndayım
pıtrak bir aşka
son kez dua ediyorum

harmandalı çalışıyor galiba

parmak hesabıyla cebimdeki son günleri
gülleri kurutuyorum
bir yanlıştın üç doğruyu götürdüğü
aramızdan toz bulutunun bile çıkmadığı
akşama gidiyorum

selim, jale, turgay
sen ve ben
masanın etrafında
yarı komik yarı ciddi
uyanmakta olan sabahı kutsuyoruz
ansızın pencere açılıyor, rüzgâr perdeyi savuruyor
bizi savuruyor, yerdeki kâğıt parçası
kendi ağırlığınca sürükleniyor
sözcükler de...
selim ayağa kalkıyor
terzi agopyan'ın diktiği
petrol mavisi, kaşe ceketini giyiyor
ben ona bakıyorum
ama hep bakıyorum
turgay bıyık altından gülümsüyor
sızlayan bacağına ovuşturuyor
elindeki dergiyi jale'ye uzatıyor
jale ışığa uzanıyor, ben sana

sen keten yeşil gömleğini
pantolonunun kenarlarına sürtüyorsun
sonra ellerini bacaklarının arasına sıkıştırıp
omuzlarını düşürüyorsun

bu sefer pencere geriye doğru kapanıp
perdeyi sıkıştırıyor, saklanıyorum
loş bir merdiven boşluğu arıyorum
çölmek için değil, ayağa kalkmak istiyorum

kırmızı kadifeden elbisem dizimin altına inmiyor bir türlü
sanki düğün salonlarında çalınan müzik yükseliyor
pikaptan, sanki beş kişilik bir orkestranın solistleriyiz de
farkında değiliz
boynuna bakıyorum iştahla
jale de bana bakıyor, saçları dalga dalga
yüzünü gölgeliyor, karşılıklı kahve içiyor
sigara yakıyoruz

umay geliyor, onu görünce
en olmadık yerlerime dokunuyorum
mesela akyuvarlarıma, köprücük kemiđime
büyük bir sevgi duyuyorum
içerden seviyorum kendimi
içerisi olmazsa dışarısı olmazmış
dışarısıyla içerisi bir b t nm ş
ben anlamam
yalandan hik yeler anlatıyorum işte kendime
inanıyoruz her řeyin olabilirliđine
ıřđa uzanıyorum, bir çıt sesiyle umay kayboluyor
selim, jale, turgay, sen ve ben
aynı masada geceyi deviriyoruz
Üç beş řiře řarapla

alacakaranlık, dışarıdayız
belki de hâlâ içeride
sokaklar ıssız, köşe başlarında akşamdan kalma
birkaç adam çömelmiş uykusuzluğuna
evler sakın uzaktan bakıldığında
deniz kıpırtısız, vapurlar hareketsiz
kaptanını bekliyor
birazdan güneş doğacak
şehir kendine bakıp yorulacak
bir an için kendini öldü sanacak
herkes kendi sokağına dönerken
biz senle şiirdeki funda oteline gideceğiz
pürüzsüzce serilmiş yatağın örtüsünü
bozarak sarılacağız

birazdan
vapurlar kalkacak...

uyandığımda her şey bitecek
ve bir işe yaramayacak aşk;
havadaki ağır kömür kokusunu, gecedeki bayağılığı
dindirmeyecek, dört kişilik masayı
saçılan yemek kırıntılarını
dökülen sessizliği...
ardımda bir tutam saç bile bırakmadan, tüm şiirleri yakarak
evet tüm sözcükleri kirleterek, eskiterek
hiç görmediğim bir yere gideceğim
büyümem duracak, hainlik bitecek
ve büyük bop öldüğünde
kasığından içeri bir iğne yardımıyla gireceğim
sızacağım damarlarından akan kana
pis kanı pompalayabilirim artık
burada susabilirim işte
tam şu noktada
orta yerde
(açık bırakılmış bir kapıdan
girebilirim kendime)
hadi seç beni
hayat!
göğsüne yasla
olmadı yala beni
tam oramdan geçiyor
çapraz kesilmiş güllerin
zaferi...

uyan! el çektim rüyalarınızdan
korsan aşklardan, dili bir karış
sersem ihtiyarlardan esirge beni
yürüdüğüm yolları bozdum
zamanın ruhunu çaldım, erdemsizim
karşınızda, bir o kadar zalim
zavallı kaburgalarımın acizliği
batıyor ruhuma, büyük büyük sular ayırıyor seni benden
kamçılanmış kentler gibi yollarından
yalan ve merhamet akıyor, merhamet uçurumdur
yalan tatlı dilli bir kadın
sıcaklığında boynuma dolanıyor
yarı kapalı pencerelerden sızıyor
kadın sırtı, belki de balık
dolu pis bira fıçısı, merdivendeki ışık
düşmüştür karanlığa ve ben yanılmışım, belki de
sorgu yargıcının bıçağı döndürerek bilek taşına
adını yazmasından ürkmüşümdür

çok kutsalım bu gece
uykusu kaçan keş bir kontesin
koynunda yanaklarımın rengi duruldu
çok kutsalım çünkü bacaklarımı açtım

indir artık perdeni
şimdi daha çok seviyorum seni

belki bir gün kucaklarım aklımı
ama şimdilik
dışarıya saldım kadını
içerdeydi ipek şallarla
ve tümü parlak kumaşlarla dolanmış
soğuk bir damın altında
kendine bile borçlu çıkmış
kadının tuttuğu desteden çekip alıyorum
kâğıdı, bomboş!
bir gıdım bile çizgi yok
insan kendi çizgisini çizermiş
koca bir yalan!

başucumdan kayıyor kaf dağı
o yüzden mesafeliyim akarsulara
o yüzden köy yangınlarından
kendi kıyılarımdan uzakta
alçak sesle, en zarif sesimle
sığınıyorum sokağa
bu daha iyi

(müzik yavaşlasın lütfen)

iki sokak ötede
kırılmış çemberler var
"hassas noktalarına dokunulmuş kadınlar"
meyve sepetlerini taşıyorlar
devirmek geçiyor içimden
güneye bakan duvarları
kendimle tanıştırıyorum
ölüyorum çünkü
kimse anlamasa da
ölüyorum artık...

peki ya iggy

kendi ellerinden tahrik olan adam
büyüyüp doldurdu avuçlarını
kararttı gölgesini, gürültülü, koca bir odada
teslim oldu parmaklarına
minnet duyarcasına yatağına yorganına
kirli bir ırmağa, açlığa
güney düzlüklerinden mızımız bir rahibeye
yakalandı. insan kirli bir ırmaktı
ağaçlarsa pörsümüş kadın bacakları
mutluluk küçük harflerle yazılmış
sönük bir yazgı

çekilin beyler!
diz üstü çökmüş bu şehri
çiçeklerle ıslah edemezsiniz
üşüyoruz, düşüyoruz, tek elle bölüşüyoruz geceyi
sarkıyor dışarısı içerden ve içersi
fildişinden enfiye kutusu

kabul et! dişli yamaçlarıyla
korkunç bir mezarlık burası...

* Nietzsche

şimdi bahçıvan kapıyı açıp girse
bir kız, ansızın annesine hiç benzemeyecek
bütün törenleri kaçırıp, üstelik gerinerek
turgut'a bakacak

turgut bir iç rahatlığıyla dolaşacak caddeleri
koyu kaşmir elbisesi
ince omuzlarından süzülen ceketi
boyu ve posu ama her şeyi
kendini uğurlamaya çıkmış
bir yolcunun hafifliğiyle gülümseyecek

turgut beni uyar
ensemden belime doğru
çok hafif bir çöküntü
giriyor odaya
generaller giriyor, siviller, vekiller
neşesi kırılmış bir halk
koltuğunun altına sıkıştırılmış
gazete kokusuyla geliyor

kucağıma alıyorum, kuşkuyla hırpalıyorum akşamı
sabahı zor ediyorum, dişlerimin arasında eziyorum sesi
kasları ve iradesi alınmış
ama öfkesi bileylenmiş bir kadın en yukarıda
aşağıda bir avuç iblis tempoyla; hadi, hadi
bir iki hop bir iki hop bir iki cop...

turgut biri bizi itiyor arkadan

hem de hep bir ağızdan...

bilseydim gücün zayıflıktan kaynaklandığını
şarkılarla çağırmazdım seni evime
açma bacaklarını öyle simona
tahrip etme, enseni devşirme aşka daya
dayan!
kibrit çöpünden yapılmış evin önünde
örgü elbiseli kız
en çirkin şeyleri not ediyor
mesela paşaların paşası evren'in
dantel kılıflı yastığında bıraktığı lekeyi
çoğaltarak geliyorlar
önce sağ adımlarını atıyorlar eşikten, sonra sol

ne hain bir hayat bu simona
pembe kartın üzerine
düşürülmüş kara not sanki
yaşamak
yumru yumru, kaknem
bir kadın ağırlığında batıyor gözüme

oysa kraliyet sarayda pabuçlarını parlatıyor
dişlerini törpülüyor
bir savaşa hazırlanır gibi
büyüyor tüm delikler
ah simona kapa bacaklarını
içeri giriyorlar

biz ne zaman mutlu olacağız simona
susmasana
sana söylüyorum, görmüyor musun
tavanla duvarlar birbirine kavuşmadı
henüz söylemedik sözümüzü
dökülmedik şöyle maveraünnehir gibi hayata

biliyor musun, sıkıldım
artık sevmiyorum sardunyalı simona
kendimi de... boyasız evleri işaretliyorum sebepsiz
sokakların astarını çıkarıyorum
tabii gen haritamı da
kanım dupduruymuş simona, aklım yerinde
gidişatım ılık islam

her şey özgür ruh için simona
her şey bizim için

diz çöküyorum yay gibi iki büklüm
ve bir ok hızında fırlamaya hazır
hangi dizede unutulduğuma aldırmaksızın
mahmuzlarımı çıkarıyorum

şimdi çek ellerini üzerimden
çünkü haz sarar insanı
düşürür.
kudret yılandır!
yalan. ayaklarıma dolanan

bırak ağını derinlere
dip
artık çok kalabalık

eski evimin yanında
tam sol yanındaki boşlukta
zevke teslim oldum
kırk gün güneş çıkmadı
pembe bulut hiç görmedim
öyle çimenlikte yatarken
henüz gökyüzü yokken
balkondan taşan çiçek saksılarını seyrettim
binaları, ağaçların birbirlerine sarılışlarını...
bilir misin ağaç ağaçlığını ona sarılınca hissedermiş
sese imrenirmiş, bilir misin... neyse

bak âdem hiç yağmur yağmadı, ses düşmedi
toprağa, kuzguna yavrusu bile hoş görünmedi
anlasana kova delik taşmıyor, sokaklar boş
bir it bile dolaşmıyor
bak adem yatıyorum altına
böyle zafer kazanılmıyor

şimdi her şeyi ertele âdem
bazen kendimi küçülmüş buluyorum
kabıma sığıp başka yere taşmıyorum
huzurum yok âdem
dışarıda bir hiçlik
havada ağır bir afyon
sanki darbe kasveti
sanki seksen city

oysa kendi kendimle karışıyorum
içim dolaşıyor
şehirler, insanlar, kuru güller
kazanılmış tüm zaferler
kokuyor âdem

geliyorum âdem
bu sefer üstüne...

demek yalnızlık böyle bir şeymiş
dünden beri alıştırıyorum kendimi
parkenin cilasını, sehpanın parıltısını
ortalıkta dolaşan dağılmış bir gülüşü
patti smith'in sesiyle karıştırıyorum
sezen aksu'yu hesaba bile katmıyorum
anladım ki hiç sevmemişim onu
ne tanju'yu ne sırma'yı...
bir geçitte kalmışım topukları havada
biliyorum birazdan yerleşmek isteyeceğim
kumruların gülen sesine
mermer bir pencere pervazına

ama gövdesi içeri kaçmış yahudi'nin
üst dudağını yutmuş ağzı, bana uzanıyor
votkanın üzerine dolduruyorum vişneyi
bu sefer alt dudağı kayıyor aşağıya
adam kısa, yakasına yapışılacak kadar
adam şapşal, hiç yüzü yok
atı tökezliyor, ağzından çıkan
yosunları topluyoruz

elimi duvara bastırıyorum
duvar dayanak
ama bilir yine de yıkılacağını
biraz daha votka
sezen'i hâlâ sevmiyorum
patti'ye inanıyorum
ruhi'ye saygı duyuyorum
demek yalnızlık böyle bir şeymiş
biraz parke cilası, biraz sehpa parıltısı
muşambanın üzerindeki
tereyağlı ekmek kırıntısı

şehir sustu, sarı lekeler
indi duvarlara bacadan, kendime baktım
yoldan çıkarken
yıldız gibi parlıyordum
kendime baktım, yavaş ve sakin
annemden daha kalın, babamdan daha ince
parmaklarım saklıyordu evin hazinesini
kılıç darbesinden kaçarken

çok hisli bir kadın ağırlığında
fitresini verdim ruhumun
hizmetindeyim şimdi, hadi bir kez daha
istanbul, düşür takkeni!
leş göründü, köy göründü

sokaklar tüysüz oğlanlar
sokaklar küçük kadın sesi
tineri fazla kaçmış erken seçimlerimiz
mutlu günlerimiz...

bağlandım sana, bıyıksız sakalına
kuş kondurdum
mutsuz dilberlerin kulağına üfledim
adını üç kez
üç kez nefsimi tuttum, bıraktım
tuttum içime çektim
tuttum fırlattım
söndürdüm mumu
mum söndü evlerde
baba kız, ana kız ve tüm şehir
sorgusuz sualsiz bıraktı beni
göründü çöl...

yüzünü çekiyorum içime
bir koltukta sallanırcasına başını
dizlerime, bıçak gibi kesen bakışlarını
kepenkleri kapanmış bir dükkâna emanet ediyorum

sus!
payı bırak içinde

elbette aynasız bir çarşıydı baktığım
gölgesiz, sırtı içinde saklı sokaklardan geçtim
çok şey gördüm hiçbir şey bilmedim
çok şey bildim hiçbir şey görmedim
ama bir tabur insan ritmik şekilde
hızlı ama çok hızlı
kollar yana açık, omuzlar aşağıya eğik
ve sekerek evet aynı bir çekirge esnekliğinde, sekerek
yıkmaya geliyor bu şehri

sen ki trenlere uzak, dekoltesi düşük
gecelerin kraliçesi
dokun ve kullan
eskimiş bir fahişenin çubuğundan
çomaklar sok kendine
suyu geç, evleri, sokakları, tüm şehirleri
dönüştür taşa

benimle ol!

ol ki büyük surları
gökyüzünü seyrederek yürüyelim
biliyorum bir gün
toprak titreyecek
deniz ikiye bölünecek
çeyizimiz olacak ölüm
giderken kenar mahallelerden, yüksek semtlerden
ya da geçerken boğazın köprüsünden
rüyada gezer gibi dolaşacaksın
sonra nehirler kabarmak belki dağ dağa kavuşacak...

sus!
kendinle ol

ibadet şehrim
adınla başlıyorum şiire
ve sakınmadan çekiyorum seni içime..

ben onu igyy'den yaşlı sanırdım
hatta orhan'dan, ali'den daha yaşlı
oysa adam sanki zenci
durmadan gerçeğin üstüne çıkan
mürekkep renkli sesi
şişirilmiş bir hali vardı

dayanılmazdı, buğday tarlalarından geçer gibi
konuşurdu ve hiç kimsenin görmediği
yerden bakardı
yani incedi, yangında kardeşini kaybetmişti
o yüzden köpüksüz bir bakış taşırdı gözleri
o yüzden hiç sevişmedik, ama
bir şarkının tam ortasında
belki son nakaratında
ayıptır söylemesi elleşmiştik üstü kapalı

uzamıştı her yanın; özellikle ellerin
sonra dudakların
üstelik bir r ü z g â r r r r
yalamış olmalı çatlak dudaklarını
düşürmüş olmalı çatıyı, igyy'i, orhan'ı ve diğerlerini
zaten düşmek onların içindeymiş
"düşmek bazen aşağı doğru yükselmekmiş"
cücelikmiş kahramanlık, esaretmiş

şimdi desem ki, aydınlıklar içersindeyim
bu yaşamda, yalan olur
kekremsi bir koku yayılır ortalığa
morsalkım renginde bir yaz
kibrit çöpüne boyun eğer

meğer ki ben yanmadan ortaya atılan
meğer ki sen igyy'den genç
meğer ki biz, hepimiz
yırtık bir perdeye tutunarak
tetikte, gelmişiz
geriye.

on yedisinde
kayadan düşen çocuk
hadi gel
ve al intikamını
güvercin ürküyor artık
süre bitiyor, dayan yarana
ruhu delik, derin devletim benim
fena düşüyoruz, kayıyor ayağımız
bu bir idam
bu bir idam
tamam çektik ipimizi
temizlendi kan
düşmez kalkmaz
halkım benim
gel koynuma
ver hükmü
al boynumu
gördün mü?

hayat sanki

bir

tak

as

ya da

vur

kaç

pembe şifon gecelik sürtüyorsa bacaklarına
kuytuya kaç, dışkıya bulaşmış bir adam
yılmaya geliyordur o şehri
titrek, donmuş yaprakları ezerek
kendine çiçek gönderenlerin şölenu
olmadık bir zamanda döner Bağdat'tan
esen rüzgâr çürümeye yüz tutmuş vücudunu
yalar ve geçer

ayaklanırsa bir halk
dik kayalıkların denize uzanışı gibi
bir köşede unutulmayı dile ya da
kalabalıktan sakın, meydanlardan geçme
korkma yeni bir şey yok Felluce'de
arkanı dön, dizlerini kır

mermi tersten geliyor sadece

İçindekiler

5 akarsulara mesafeliyim

- 7 Mukus
- 8 Ruh seçer kendi topluluğunu
- 9 Trans
- 10 Isırık
- 11 Topuz
- 13 Beşinci yol
- 14 Sevdiğim bazı ağaçlar
- 15 Yanındaki boşluğu bana bırak
- 16 Odaya veda
- 17 Düet
- 19 Yakup
- 21 Ağaç ve dalı
- 22 Temas
- 27 Kalp
- 28 Dar ağaç tövbesi
- 29 Akarsulara mesafeliyim

31 peki ya iggy

- 33 İnsan kirli bir ırmaktır
- 34 Biri bizi...
- 35 Dip
- 37 Huzursuz bacak sendromu
- 38 Sayıklamalar
- 39 Hücre
- 40 İçime çekiyorum
- 42 Peki ya iggy
- 44 Takas
- 45 Yanlış pozisyon

KOMŞU YAYINLARI: 56 / ŞİİR: 51 / 1. BASIM: KASIM 2009
ISBN 978-975-6198-83-4 / SERTİFİKA NO: 10748

GENEL YAYIN YÖNETMENİ: ENVER ERCAN

EDITOR: BÜLENT USTA

BASKI VE CİLT: KURTIŞ MATBAACILIK 0212 613 68 94

KOMŞU YAYINLARI

RASİM PAŞA MAH., YELDEĞİRMENİ SOKAK, NO:21,

ALİBEY APT., KAT:1, DAİRE:4, KADIKÖY/İSTANBUL

TEL/FAX: 0216 414 33 31, e-posta: editor@yasakmeyve.com

yasakmeyve

bugün senin doğum günün
kırık bir değneğe yaslanan vücudun
zaman caddesinin köşesinde
intihar otu gibi sallanıyor
ve sığıyor adamın biri kadın ılıkliğında

DENİZ DURUKAN *Rugan*

